

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 października 2016 roku M. M. (1) wniosła o przyznanie dla niej i jej małoletnich dzieci lokalu socjalnego. Wskazała, iż jej mieszkanie zostało zlicytowane w ramach postępowania egzekucyjnego toczącego się przed tutejszym Sądem w sprawie o sygn. akt I Co 2525/15.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, iż nie może podjąć pracy zarobkowej ponieważ sprawuje opiekę nad małoletnimi dziećmi, które są chore.

Pismem przygotowawczym z dnia 3 kwietnia 2017 roku (data sporządzenia pisma) powódka M. M. (1), reprezentowana już przez ustanowionego dla niej zawodowego pełnomocnika z urzędu sprecyzowała, iż powodami w sprawie są także jej małoletnie dzieci K. M. (1) i M. M. (2) oraz wskazała, iż wniosła o ustalenie istnienia do prawa do lokalu socjalnego, nakazanie wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego oraz o wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej M. P. - nabywcy licytacyjnego lokalu.

Rozwijając swoje stanowisko wskazała, iż w stosunku do małoletniego K. M. (1) orzeczono o jego niepełnosprawności, zaś drugi syn M. M. (2) korzysta z pomocy (...). Ona sama opiekuje się dziećmi i nie może podjąć pracy. Nie dysponują lokalem w którym mogliby zamieszkać, ani nie stać ich na wynajęcie lokalu po cenach rynkowych.

Pełnomocnik powódki ustanowiony dla niej z urzędu wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania oświadczając, iż nie zostały one pokryte w całości ani w części.

Postanowieniem z dnia 31 maja 2017 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej M. P. na podstawie art. 195 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów solidarnie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując swoje stanowisko podniosła, iż powodowie nie wykazali istnienia ich interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie. Podniosła, że sam fakt sprzedaży nieruchomości w drodze licytacji nie jest równoznaczny z koniecznością jego opróżnienia i wydania. Do nabywców należy zaś decyzja w kwestii jego dalszego przeznaczenia. Tymczasem powodowie nie byli wzywani do wydania lokalu. Wobec powodów nie wszczęto także postępowania eksmisyjnego, gdzie kwestia przysługiwania prawa do lokalu socjalnego mogłaby być rozpoznawana.

W toku rozprawy dnia 19 września 2017 roku pozwana M. P. przychyliła się do stanowiska powodów. Powódka podtrzymała przedstawione w jej imieniu stanowisko także wobec jej małoletnich dzieci.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) przysługiwało prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą (...).

Pismem z dnia 18 maja 2009 roku (data złożenia u Komornika) wierzyciel (...) S.A. złożył wniosek o wszczęcie w stosunku do M. M. (1) postępowania egzekucyjnego (sygn. akt Km 642/09). Komornik zajmował drobne kwoty wynagrodzenia uzyskiwanego przez M. M. (1), jednocześnie wszczął postępowanie w stosunku do w/w nieruchomości. Postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 roku Komornik stwierdził, iż egzekucja z lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość nr (...) przy ul. (...) w W. uległa umorzeniu z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. w zw. z art. 923¹ k.p.c. Postępowanie egzekucyjne w pozostałym zakresie toczyło się dalej. Pismem z dnia 11 września 2011 roku (data złożenia u Komornika) wierzyciel (...) S.A. wniósł o przyłączenie do toczącego się postępowania egzekucyjnego z w/w nieruchomości. Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2015 roku Komornik ponownie stwierdził, iż postępowanie

egzekucyjne w zakresie egzekucji z nieruchomości - lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość nr 36 przy ul. (...) w W. uległo umorzeniu z mocy prawa.

Pismem z dnia 25 maja 2009 roku (data złożenia u Komornika) wierzyciel Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec M. M. (1) (sygn. akt Km 680/09). Wnioskiem z dnia 28 kwietnia 2015 roku wierzyciel wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości przy ul. (...) nr 36 w W..

Wnioskiem z dnia 17 lutego 2011 roku (data złożenia u Komornika) wierzyciel Wspólnota Mieszkaniowa ul. (...) w W. wniósł o wszczęcie egzekucji w stosunku do M. G. (sygn. akt Km 217/11). Wnioskiem z dnia 28 lutego 2012 roku (data złożenia u Komornika) wierzyciel wniósł o wszczęcie egzekucji z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Wobec uregulowania kwestii oznaczenia właściciela lokalu w księdze wieczystej, pismem z dnia 24 lipca 2015 roku wierzyciel wniósł o podjęcie zawieszono postępowania i kontynuowanie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 29 lipca 2015 roku Komornik stwierdził, iż postępowanie egzekucyjne w zakresie egzekucji z nieruchomości - lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość nr 36 przy ul. (...) w W. uległa umorzeniu z mocy prawa. Jednocześnie zawieszono postępowanie egzekucyjne zostało podjęte i postępowanie w zakresie z egzekucji z nieruchomości ponownie wszczęte.

Postępowania te doprowadziły do sprzedaży licytacyjnej nieruchomości na rzecz M. P.. Uzyskana ze sprzedaży nieruchomości kwota nie pozwoliła na spłatę wszystkich długów M. M. (1).

Okoliczności bezsporne, a nadto : wniosek egzekucyjny – k. 65, postanowienie – k. 66, wniosek – k. 67, postanowienie – k. 68, wniosek – k. 69, wniosek – k. 70, wniosek – k. 71, wniosek – k. 72, wniosek – k. 73, postanowienie – k. 74.

M. M. (1) jest matką M. M. (2) (lat 17) oraz K. M. (1) (lat 5) z którymi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe.

Małoletniego K. M. (1) zaliczono do osób niepełnosprawnych. Niepełnosprawność datuje się od wczesnego dzieciństwa. Aktualne orzeczenie o niepełnosprawności wystawiono do dnia 31 stycznia 2018 roku. Małoletni M. M. (2) pozostaje pod opieką (...) od 15 marca 2016 roku.

M. M. (1) nie pracuje zawodowo, sprawuje opiekę nad chorymi dziećmi. Jeździ z nimi na terapię. Młodszego syna zawozi do przedszkola i odbiera go około 15:00. Miesięcznie dysponuje na utrzymanie siebie i dzieci kwotą około 3 000 zł. Na sumę tę składają się: zasiłek opiekuńczy – 1 406 zł, zasiłek pielęgnacyjny – 153 zł, zasiłek rehabilitacyjny – około 100 zł, jako samotna matka otrzymuje także świadczenie w kwocie 193 zł, zasiłek rodzinny na dzieci – 117 zł, alimenty z funduszu alimentacyjnego na syna K. – 400 zł, z tytułu programu 500+ - 500 zł.

Ponosi wydatki miesięczne w postaci: bilet miesięczny syna – 55 zł, leki na nadciśnienie oraz antydepresanty dla niej – około 120 zł, okazjonalnie pieluchy dla młodszego syna – 50 zł, wyżywienie – około 1 000 zł. Ponosi także koszt 255 zł za mieszkanie, światło – 250 zł co drugi miesiąc, gaz – około 100 zł co drugi miesiąc, zużycie wody – 1 200 zł do dopłaty za pół roku. Kupuje także ubrania starszemu synowi. Młodszy syn dostaje ubrania od znajomych.

Ma dług wobec (...) S.A. w kwocie około 245 000 zł, wynikające z rozmów jej byłego partnera na numery 0 – 700. Ma dług wobec banku z tytułu kredytu na kwotę około 3 000 zł oraz wobec urzędu skarbowego.

M. M. (1), M. M. (2) i K. M. (2) nie posiadają tytułu prawnego do żadnego lokalu w którym mogliby zamieszkać.

Nabywca licytacyjny lokalu M. P. chce żeby M. M. (1) wraz z dziećmi wyprowadzili się z lokalu. Przychodzi pytać co zostało zrobione w tym celu. M. M. (1) płaci K. P. za korzystanie z lokalu.

Dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k. 2, zaświadczenie – k. 3, zeznania powódki – k.49 – 50, czas nagrania 00:07:16 – 00:29:21, płyta CD – k. 51.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty, ich odpisy i kopie, których autentyczność i rzetelność w sporządzeniu nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Nie budziły także wątpliwości Sądu.

Nadto Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powódki. Twierdzenia te korespondowały bowiem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów (dotyczących stanu zdrowia dzieci oraz toczących się postępowań egzekucyjnych). Nadto także strona pozwana nie kwestionowała prawdziwości twierdzeń zeznanych przez powódkę.

W oparciu o powyższy stan faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o ustalenie przysługiwania powodom prawa do lokalu socjalnego, zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje bądź nie. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o zasadności powództwa (v. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 roku, III CZP 115/96 OSNC 1997/4/35 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 roku, II CKN 898/00 LEX nr 52613).

Mając na uwadze powyższe, w pierwszej kolejności należało rozważyć, czy niniejsze powództwo jest dopuszczalne w tym znaczeniu czy istnieje interes prawny powodów w rozumieniu art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Dla rozstrzygnięcia tego zagadnienia konieczne było zaś zbadanie, czy istnieje niepewność co do stanu prawnego istniejącego między stronami oraz czy powodowie mogą dochodzić swoich praw na drodze innego powództwa – dalej idącego.

W ocenie Sądu niewątpliwie istniał stan niepewności prawnej co do przysługiwania powodom prawa do lokalu socjalnego, w sytuacji w której strona pozwana - (...) W. - wniosła o oddalenie powództwa. Nadto, w ocenie Sądu, poza niniejszym postępowaniem, nie istniało żadne inne postępowanie sądowe w którym okoliczność czy powodom przysługuje prawo do lokalu socjalnego, mogła być zbadana.

Wyjaśnić w pierwszej kolejności należy, iż w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie było możliwości zbadania tej okoliczności w toku postępowania eksmisyjnego – do którego odwołuje się art. 14 u.o.p.l. Podstawą utraty przez powodów praw do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) było bowiem prawomocne postanowienie Sądu o przysądzeniu własności, w wyniku którego nabywca na podstawie art. 1046 § 1 k.p.c. (w jego brzmieniu już po uchyleniu § 2 i § 3 tego przepisu – która to zmiana weszła w życie dnia 16 listopada 2011 roku także wobec postępowań egzekucyjnych będących już w toku) w zw. z art. 999 § 1 k.p.c., wprowadzony został w posiadanie nieruchomości i upoważniony do żądania jej opróżnienia zarówno przeciwko dłużnikowi – M. M. (1) – jak i przeciwko pozostałym domownikom, krewnym i osobom reprezentującym jej prawa (art. 791 § 2 k.p.c.). Tym samym wytoczenie przez nabywcę licytacyjnego przeciwko powodom powództwa o eksmisję – w toku którego to postępowania okoliczność przysługiwania prawa do lokalu socjalnego mogłaby w myśl art. 14 o.p.l. być badana - było nie tylko nie celowe ale i niedopuszczalne, skutkowałoby więc odrzuceniem takiego pozwu.

Skoro w określonej sytuacji faktycznej nie było możliwe przeprowadzenie postępowania o eksmisję powodów zastanowić należało się, czy istnieje jakiegokolwiek inne postępowanie, w którym kwestia przysługiwania powodom prawa do lokalu socjalnego mogłaby zostać zbadana.

Jak już sygnalizowano wcześniej, w obecnym stanie prawnym, postanowienie o przysądzeniu własności, w postępowaniu mającym za przedmiot jego wykonanie wszczętym od 3 maja 2012 r., jest skuteczne nie tylko wobec dłużnika, lecz także wobec osób trzecich w granicach rozszerzonej skuteczności tego tytułu, wynikającej z nowego

brzmienia art. 791 k.p.c. Na wypadek naruszenia praw osoby czy osób trzecich egzekucją prowadzoną w sposób uregulowany w art. 1046 k.p.c. (po zmianie tego przepisu od 17 listopada 2011 r. – która weszła w życie także wobec postępowań będących już w toku wobec braku przepisów przejściowych) oraz po zmianie art. 791 k.p.c. od 3 maja 2012 r., w miejsce uregulowanego wówczas powództwa o ustalenie, że tytuł wykonawczy nie może być wykonywany w stosunku do domownika dłużnika czy też osoby (innej niż dłużnik) władającej nieruchomością z uwagi na posiadanie przez te osoby tytułu prawnego nie pochodzącego od dłużnika, ustawodawca wprowadził powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w stosunku do byłego właściciela nieruchomości. Jednocześnie ustawodawca w treści art. 791 § 3 k.p.c. przewidział, iż przepisy § 1 i 2 nie wyłączają praw określonych przepisami o ochronie lokatorów oraz praw, które są skuteczne wobec wierzyciela. Z powyższego należy wyciągnąć wniosek, iż przepis ten reguluje dwa rodzaje stanów faktycznych. Droga powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności została przewidziana wyłącznie wobec podmiotów, wobec których skuteczny jest tytuł wykonawczy w postaci postanowienia sądu o przysądzeniu własności. Natomiast ochrona dłużnika i jego domowników, którym mogą służyć prawa określone przepisami o ochronie praw lokatorów, realizowana jest na podstawie przepisów art. 35 ust. 4 u.o.p.l. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2017 roku, sygn. akt V Ca 1132/16 – publikowany w portalu orzeczeń sądów powszechnych). Rozważania powyższe (w tym kwestia czy przepis art. 35 ust. 4 u.o.p.l. w obecnym stanie prawnym można stosować wprost, czy jedynie w drodze analogii) nie miały jednakże zastosowania w sprawie niniejszej.

Miarodajna dla ustalenia stanu prawnego w sprawie niniejszej była bowiem data pierwotnego wszczęcia postępowania egzekucyjnego, ponieważ ten moment wyznacza granicę stosowania znowelizowanych dnia 3 maja 2012 roku przepisów, w myśl art. 9 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 2 listopada 2011 r., Nr 233, poz. 1381). Jak wynika zaś ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, postępowania egzekucyjne, które doprowadziły do zlicytowania nieruchomości zostały wszczęte jeszcze w 2009 roku oraz w 2011 roku. Jednocześnie Sąd stoi na stanowisku, iż to właśnie te daty są istotne dla ustalenia właściwego stanu prawnego w sprawie, nie zaś daty, kiedy umarzone było jedynie postępowanie dotyczące egzekucji z nieruchomości. Zauważyć bowiem należy, iż znowelizowany przepis stosuje się jedynie do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy. W sprawie niniejszej kolejne postępowania egzekucyjne cały czas trwały, a jedynie ich części w zakresie w jakim dotyczyły egzekucji z nieruchomości były umarzone, wobec trwania zawieszenia postępowania przez ponad rok czasu, w związku z koniecznością uregulowania kwestii wpisów w księdze wieczystej nieruchomości. Umorzeniu ulegały więc jedynie określone części postępowań egzekucyjnych, nie zaś postępowania egzekucyjne w całości.

Poszukując więc w ówczesnym stanie prawnym podstawy prawnej dla zgłoszonego żądania zauważyć należy, iż podstawy tej, w ocenie Sądu, nie mógł stanowić stosowany wprost art. 35 u.o.p.l. Przepisy tego unormowania odnoszą się, o czym stanowi art. 35 ust. 1 u.o.p.l., do sytuacji, w których „osoba przed dniem wejścia w życie ustawy została objęta orzeczeniem sądowym, chociażby nieprawomocnym, nakazującym opróżnienie lokalu, lub ostateczną decyzją administracyjną, o której mowa w art. 34, a orzeczenie to lub decyzja nie zostały wykonane przed dniem wejścia w życie ustawy”, czyli przed 10 lipca 2001 roku. Okoliczności te niewątpliwie nie miały miejsca w odniesieniu do powodów. Zakres zastosowania art. 35 u.o.p.l. wyznacza treść jego ust. 1, przytoczonego powyżej. W tym zatem kontekście należy interpretować przepis art. 35 ust. 4 u.o.p.l., jako dotyczący wyłącznie przypadków, w których w toku postępowania egzekucyjnego orzeczenia sądowego, określonego w art. 35 ust. 1 u.o.p.l., okaże się, że obowiązkiem opróżnienia lokalu jest objęta osoba, o której mowa w art. 14 ust. 4 u.o.p.l. Ujęty w art. 35 ust. 4 u.o.p.l. stan faktyczny nie odpowiada okolicznościom niniejszej sprawy, co wyklucza stosowanie art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 4 u.o.p.l. (por. wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie z dnia 30 września 2013 roku, sygn. akt IV Ca 1597/12 – publ. w portalu orzeczeń sądów powszechnych).

Odnosząc się następnie do sugerowanej w pozwie podstawy dla żądania rozstrzygnięcia o prawie do lokalu socjalnego, tj. art. 24 u.o.p.l., Sąd w składzie niniejszym przychylił się do poglądu, iż przepis ten jest skierowany do gmin, nie zaś do Sądu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 roku, sygn. akt III CZP 6/05). Nadto normuje on inne stany faktyczne tj. sytuacje w której dana osoba zajmuje lokal bez tytułu prawnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, w stosunku do stanów faktycznych, takich jak objęte niniejszym postępowaniem, występuje luka prawna, wymagająca jej uzupełnienia w drodze analogii. Jak wskazał bowiem Sąd Okręgowy dla Warszawy – Pragi w Warszawie w przywoływanym powyżej wyroku z dnia 30 września 2013 roku, który to pogląd Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, „zdaniem Sądu Okręgowego, zaistniała sytuacja świadczy o luce w ustawie o ochronie praw lokatorów, której przejawem jest stan umożliwiający usunięcie z lokalu osoby, będącej lokatorem w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów, bez jednoczesnego rozstrzygnięcia o uprawnieniu do lokalu socjalnego. Wykluczeniu takich sytuacji (tyle że w innej perspektywie czasowej) służyło dodanie art. 35 u.o.p.l. Obecnie natomiast do zapobieżenia podobnemu stanowi zmierza art. 999 § 1 k.p.c. (w aktualnym brzmieniu), który jednak z uwagi na ukształtowanie regulacji międzyczasowych nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie (art. 9 ustawy z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z dnia 2 listopada 2011 r., Nr 233, poz. 1381).

Powołany art. 999 § 1 k.p.c. stanowi, że „Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności jest tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości i opróżnienia znajdujących się na tej nieruchomości pomieszczeń bez potrzeby nadania mu klauzuli wykonalności. Przepis art. 791 stosuje się odpowiednio”. Wyraźnie wskazuje więc, że zakres skutków postanowienia o przysądzeniu, będącego w obecnym stanie prawnym tytułem wykonawczym (a nie jedynie, jak poprzednio, tytułem egzekucyjnym), obejmuje także „opróżnienie znajdujących się na tej nieruchomości pomieszczeń”. Jednocześnie natomiast odsyła do odpowiedniego stosowania art. 791 k.p.c., którego § 3, istotny z punktu widzenia okoliczności sprawy, stanowi, że „Przepisy § 1 i 2 nie wyłączają praw określonych przepisami o ochronie lokatorów oraz praw, które są skuteczne wobec wierzyciela”.

Należy z tego wnosić, że także w razie opróżnienia lokalu na podstawie postanowienia o przysądzeniu nie jest wyłączona ochrona udzielana osobom, będącym lokatorami w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. Skoro zgodnie z art. 35 u.o.p.l. stosowną ochronę zapewniano lokatorom, względem których orzeczono eksmisję przed 10 lipca 2001 roku, a obecnie ochronę tę gwarantuje się stosowaniem art. 999 § 1 k.p.c. w zw. z art. 791 § 3 k.p.c., nie sposób przyjąć, by pozbawieni jej byli lokatorzy, eksmitowani na podstawie opatrzonego klauzulą wykonalności postanowienia o przysądzeniu własności, wydanego w czasie obowiązywania art. 999 k.p.c. w poprzednim brzmieniu.

Przeciwnie, należy uznać, że zaistniała sytuacja jest następstwem szerokiego rozumienia pojęcia „wprowadzenie nabywcy w posiadanie nieruchomości”, przyjętego w powołanej wcześniej uchwale Sądu Najwyższego III CZP 127/06. W razie interpretacji opierającej się przede wszystkim na wynikach wykładni językowej, do usunięcia lokatora z lokalu konieczne byłoby wszak przeprowadzenie postępowania w przedmiocie eksmisji. W tym natomiast postępowaniu zostałyby zbadane podstawy do ustalenia przysługiwania pozwanym prawa do lokalu socjalnego. Tymczasem utrwalona obecnie, szeroka wykładnia tego terminu powoduje, że powstaje ryzyko usunięcia byłego lokatora z lokalu (art. 999 k.p.c.), mimo że nie zostało rozstrzygnięte, czy powinna mu być udzielona ochrona w zakresie przysługiwania prawa do lokalu socjalnego. Taki stan nie jest, w ocenie Sądu Okręgowego, stanem zamierzonym przez ustawodawcę, lecz wynikiem ukształtowania się określonych kierunków stosowania prawa. Skoro natomiast nie świadczy o celowym pozbawieniu określonej kategorii lokatorów możliwości ustalenia prawa do lokalu socjalnego, należy uznać, że jest przejawem luki, która uzasadnia zastosowanie analogii z ustawy.

W konsekwencji trzeba przyjąć, że także w czasie trwania postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie art. 999 k.p.c. powódka mogła wystąpić z żądaniem ustalenia prawa do lokalu socjalnego. Zasady ustalania tego prawa określały przepisy art. 14 u.o.p.l.”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało dojść do wniosku, iż powodowie posiadają interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia ich uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego w oparciu o art. 189 k.p.c. w zw. z art. 35 ust. 4 u.o.p.l. stosowanym w drodze analogii, w zw. z art. 14 ust. 4 u.o.p.l.

Przechodząc zatem do merytorycznej oceny przesłanek uzasadniających przyznanie powodom prawa do lokalu socjalnego, stwierdzić należało, iż w sytuacji, w której powodowie K. M. (1) i M. M. (2) są małoletni, im, jak i osobie

nad nimi sprawującą opiekę i z nimi zamieszkałą – czyli M. M. (1) – przysługiwało obligatoryjne prawo do lokalu socjalnego, zgodnie z treścią art. 14 ust. 4 pkt 2 u.o.p.l.

Jednocześnie, w ocenie Sądu, sytuacja majątkowa powodów, wynikająca z ustaleń stanu faktycznego, pozwalała na przyjęcie, iż nie są oni w stanie w inny sposób zaspokoić potrzeb trzyosobowej rodziny w oparciu o posiadane możliwości finansowe. W ocenie Sądu relatywnie wysoki przychód miesięczny rodziny – około 3 000 zł nie jest bowiem w tym zakresie wystarczający. Zauważyć należy, iż większość podstaw tego przychodu stanowią świadczenia rodzinne i na dzieci, podczas gdy obydwójce dzieci nie cieszy się pełnym zdrowiem. W stosunku do młodszego powoda K. stwierdzono dodatkowo niepełnosprawność, starszy zaś korzysta ze stałej opieki lekarza psychiatry. W tych warunkach przyjąć należało, iż koszty utrzymania dzieci muszą być wyższe, co znajduje swoje odbicie w wyższych zasiłkach. Świadczenia te zostały przekazane powódce na określony cel i nie mogą być w całości zużyte jedynie na koszt wynajęcia mieszkania po cenach „rynkowych”. Zmuszenie powodów do poszukiwania lokalu po takich cenach spowodowałoby zepchnięcie ich poza margines ubóstwa. Zauważyć przy tym należy, iż z uwagi na zwiększony zakresu obowiązków powódki związanych z opieką nad jednym niepełnosprawnym oraz drugim nie w pełni sprawnym dzieckiem nie może ona podjąć zatrudnienia na pełen etat. Zajęcia na pół etatu pozostające w granicach możliwości powódki nie zmieniłyby zaś w sposób istotny jej sytuacji finansowej, zważywszy na jej istotne zadłużenie, jakie pozostało pomimo sprzedaży licytacyjnej lokalu. W tych warunkach Sąd uznał, iż nie ma możliwości by powodowie zaspokoili swoje potrzeby mieszkaniowe w jakikolwiek inny sposób, niż poprzez przyznanie im prawa do lokalu socjalnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu zaoferowania przez gminę umowy najmu lokalu socjalnego orzeczono zaś w pkt 2 wyroku mając na uwadze treść art. 14 ust. 6 u.o.p.l.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu, obciążając nimi w całości stronę przegrywającą spór – stronę pozwaną (...) W. (art. 98 § 1 k.p.c.). Sąd nie obciążył natomiast kosztami postępowania pozwanej M. P. mając na względzie okoliczność, iż jej stanowisko było zgodne z wnioskiem powódki, zaś jej udział w sprawie stał się konieczny wobec słusznego wniosku o wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu. Pozwana ta nie oponowała zaś temu wnioskowi.

Wysokość kosztów przyznanych powódce, związanych z wynagrodzeniem ustanowionego dla niej pełnomocnika z urzędu ustalono stosownie do § 4 ust. 1, 2 i 3 w zw. z art. 8 § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801). Rozporządzenie to zostało obecnie uchylone, ale obowiązywało w dacie wniesienia pozwu, a więc znajduje tu zastosowanie. Sąd jednocześnie uznał, iż za wkład pełnomocnika w rozstrzygnięcie sprawy i jego poświęcony nakład pracy właściwe będzie ustalenie wynagrodzenia na poziomie maksymalnej stawki, która wynosi 360 zł (wps – 1 200 zł). Kwota ta została następnie podwyższona o należny podatek VAT w stawce 23%. Kosztami tymi została obciążona strona pozwana – (...) W. – jako że zgodnie z § 6 w/w rozporządzenia, w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu został obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, koszty, o których mowa w § 2, sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji.

Z/ (...)